

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลนาสะไม่ โทร. ๐ ๔๕๔๒ ๘๕๖๑.....
ที่ อบ ๘๒๖๐๑ /..... วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๕.....
เรื่อง ขอรายงานสรุปผลการเข้ารับการฝึกอบรมตามโครงการฝึกอบรม

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสะไม่

เรื่องเดิม

สำนักงานห้องถินจังหวัดอุบลราชธานี ได้จัดทำโครงการฝึกอบรมหลักสูตร “การดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗” ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ โดยให้ผู้บริหารห้องถิน สมาชิกสภาห้องถิน ข้าราชการและพนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิน จังหวัดอุบลราชธานี เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ในการดำเนินการเมื่อตรวจพบการกระทำละเมิดในหน่วยงานของรัฐ ทั้งที่ตรวจพบเองหรือตรวจพบโดยหน่วยตรวจสอบ มีกำหนดการฝึกอบรม ณ โรงแรมนานาชาติแกรนด์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรม รุ่นที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๒๕ – ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ คือ

๑. นายชัยวัฒน์ สวัสดิศรี ตำแหน่ง รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล รักษาราชการแทน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลนาสะไม่

๒. นายกิตติพศ ญาติทอง ตำแหน่ง นิติกรปฏิบัติการ สังกัดสำนักปลัด

ได้เข้ารับการฝึกอบรมตามโครงการดังกล่าวตามวันและเวลาเรียบร้อยแล้ว รายละเอียดตามเอกสารแนบท้าย ๑ และ ๒

ข้อเท็จจริง

๑. วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๕

ดังนี้

ส่วนที่ ๑. เวลา ๐๙.๐๐ – ๐๙.๐๐ น. ลงทะเบียน

ส่วนที่ ๒. เวลา ๐๙.๐๐ – ๐๙.๓๐ น. นายวิรุจ วิชัยบุญ รองผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี เป็นประธานกล่าวเปิดงานตามโครงการฝึกอบรมหลักสูตร “การดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗” ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ กล่าวถึงการปฏิบัติราชการที่ดีและถูกต้องของข้าราชการไทย ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถินว่า “ข้าราชการต้องปฏิบัติราชการให้ถูกต้องสุจริต เที่ยงธรรม ไม่ประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง ไม่ทำให้งานราชการเสียหาย มีเจ็บปวดหรืออันตรายความสะอาดให้กับประชาชน ไม่ทำให้เพื่อนร่วมงานได้รับความเดือดร้อน หรือเข้าไปก่อให้เกิดความเสียหายจนเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เป็นตัวการร่วมในการกระทำผิดตามหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ หรือละเว้นหน้าที่ หรือละเลยต่อหน้าที่ของตนจนต้องถูกดำเนินสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่และต้องคดีอาญา

ส่วนที่ ๓. เวลา ๐๙.๓๐ – ๑๒.๐๐ น. บรรยายหัวข้อ “คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและวินัยข้าราชการ” วิทยากร นายอนุชา ยุนสวัสดิ์กุล รองอธิบดีศาลปกครองเชียงใหม่

วิทยากรบรรยายโดยภาพรวมถึง ระบบศาลไทยในปัจจุบันว่า ประเทศไทยแบ่งระบบศาลได้ ๒ ประเภท คือ ระบบใต้ส่วน และระบบกล่าวว่า กล่าวคือ

ระบบไต่ส่วน เป็นกระบวนการที่ศาลมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้เอง โดยไม่ต้องยึดถือตามเอกสารพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ได้แนบมาในจำนวนคำฟ้องและคำให้การแก้ฟ้อง ปรากฏอยู่ในศาลปกครอง ศาลปกครองจังหวัด ศาลปกครองภาคและศาลปกครองสูงสุด และศาลชำนาญพิเศษ

ระบบกล่าวหา เป็นกระบวนการที่ศาลต้องรับฟังพยานหลักฐานในจำนวนคำฟ้องและคำให้การของคู่ความเป็นสำคัญ และเมื่อได้กฎหมายกำหนดให้ต้องรับฟังพยานเอกสารอันเป็นต้นฉบับ ห้ามไม่ให้ศาลรับฟังพยานบุคคลประกอบโดยเด็ดขาด เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ศาลมีอำนาจสืบพยานหลักฐานนอกคำฟ้องและคำให้การได้ ซึ่งคู่ความจะเป็นผู้นำเสนอข้อเท็จจริง พยานหลักฐานต่าง ๆ ต่อสู้ในขั้นศาลอ่อนไป เรียกว่า วันชี้ส่องสถานและวันสืบพยาน ตามลำดับ ปรากฏอยู่ในศาลยุติธรรม ศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค และศาลฎีกา

วิทยากรบรรยายว่า ประเทศไทยใช้กฎหมายลักษณะอักษร กล่าวคือ ตีความตามตัวอักษร ในกฎหมายที่กำหนดใช้บังคับทั้งในและระหว่างประเทศ เช่น ประมวลกฎหมาย พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทยยอมรับและประเทศญี่ปุ่นเป็นหลัก ขณะที่ประเทศไทยอังกฤษและประเทศอเมริกาใช้กฎหมายแบบ Jarvis ประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือ ใช้คำพิพากษาของศาลที่เคยตัดสินมาก่อนเป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาคดีในปัจจุบัน ซึ่งจะยึดถือตัวผู้พิพากษาเป็นหลักสำคัญในการกระบวนการยุติธรรม

หลักการความรับผิดทางละเมิดมีปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เข้าเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ได้ แก่ร่างกายก็ได้ อนามัยก็ได้ เสรีภาพก็ได้ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ท่านว่า ผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินใหม่แทนเพื่อการนั้น”

มาตรา ๔๒๑ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดเสียหายแก่บุคคลอื่นนั้น ท่านว่าเป็นการอันมิชอบด้วยกฎหมาย”

มาตรา ๔๒๓ บัญญัติว่า “ผู้ได้กล่าวหรือไขข่าวแพร่ulatory ซึ่งข้อความอันฝาែนต่อความจริง เป็นที่เสียหายแก่ชีวิต หรือเกียรติคุณของบุคคลอื่นก็ได้ หรือเป็นที่เสียหายแก่ทางทำงานได้หรือทางเจริญของเขาระบุโดยประการอื่นก็ได้ ท่านว่าผู้นั้นจะต้องใช้ค่าสินใหม่แทนให้แก่เขา เพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิดแต่การนั้น แม้ทั้งเมื่อตนไม่ได้รู้ว่าข้อความนั้นมีจริง แต่หากควรจะรู้ได้

ผู้ได้ส่งข่าวสารอันตนไม่ได้รู้ว่าเป็นความไม่จริง หากว่าตนเองหรือผู้รับข่าวสารนั้นมีทางได้เสียโดยชอบในการนั้นด้วยแล้ว ท่านว่าเพียงที่ส่งข่าวสารเข่นนั้น หากทำให้ผู้นั้นต้องรับผิดใช้ค่าสินใหม่แทนไม่”

ประกอบ มาตรา ๔ – มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๘

องค์ประกอบความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ประกอบด้วย

๑. จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐประมาทเลินเล่ออย่างธรรมดា หน่วยงานของรัฐต้นสังกัด หรือกรณีไม่มีสังกัดให้กระทรวงการคลังเป็นผู้รับผิดชอบใช้ค่าสินใหม่แทนแก่ผู้เสียหาย

๒. กระทำการต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย

๓. การกระทำการไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐเท่านั้น หากกระทำการทำละเมิดนั้นไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ การกระทำการเจ้าหน้าที่ไม่ถือเป็นละเมิด แม้จะมีเจตนาจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ตาม และหากเป็นกรณีเจ้าหน้าที่กระทำการไม่ถือเป็นละเมิดต่อเอกชน และ

การกระทำนั้นไม่ใช่การกระทำการอำนาจหน้าที่ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นต้องรับผิดชอบเป็นภาระส่วนตัวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ใช่รับผิดชอบพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

การกระทำที่จะเป็นละเมิดจะต้องครบองค์ประกอบทั้ง ๓ ข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการกระทำละเมิด เมื่อไม่ล่วงเม็ดย่อมไม่จำต้องซัดใช้ค่าเสียหาย

มีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่น่าสนใจเกี่ยวกับการรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ดังนี้

อบต. แห่งหนึ่ง ทำโครงการจัดซื้อจัดจ้างวัสดุครุภัณฑ์สำนักงาน คือ โต๊ะทำงานของปลัด อบต. ปรากฏว่า อบต. จ่ายค่าวัสดุครุภัณฑ์สำนักงานผิดหมวดตามที่ตั้งไว้ในข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ ต่อมา สตง. มีหนังสือทักท้วงให้เรียกเงินคืนจากผู้ขาย เนื่องจากเบิกจ่ายเงินไม่ถูกต้อง ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า “แม้ อบต. จะเบิกจ่ายเงินค่าโต๊ะทำงานของปลัด อบต. ผิดหมวดตามที่ตั้งไว้ในข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณจริง โดยเบิกจ่ายเงินค่าโต๊ะทำงานจากหมวดเงินสะสม แต่ วัตถุประสงค์ในการจัดทำโครงการจัดซื้อจัดจ้างฯ ก็เพื่อให้ได้วัสดุครุภัณฑ์สำนักงาน คือ โต๊ะทำงานของปลัด อบต. ซึ่งถือว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการฯ การกระทำที่ผิดพลาดของ อบต. ในการเบิกจ่ายเงินไม่ถูกต้องนั้น จึงไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐแต่อย่างใด ทั้งเมื่อ อบต. ได้โต๊ะทำงานมาแล้ว เจ้าหน้าที่พัสดุได้ระบุทะเบียนเลขครุภัณฑ์เพื่ocomพัสดุให้โต๊ะทำงานดังกล่าวถูกนำไปรักษาพยาบาลของรัฐทันที ดังนั้น การกระทำผิดพลาดของ อบต. จึงไม่ครอบคลุมความรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการเบิกจ่ายเงินโดยทำงาน ได้แก่ นายก อบต., ปลัด อบต., ผู้อำนวยการคลังและผู้ตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้าง จึงไม่ต้องซัดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่หน่วยงานของรัฐทันที ตามที่ สตง. ทักท้วงแต่อย่างใด”

ส่วนที่ ๔. เวลา ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน

ส่วนที่ ๕. เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๕.๐๐ น. บรรยายหัวข้อ “คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและวินัยข้าราชการ” วิทยากร นายอนุชา ยุนสวัสดิ์กุล รองอธิบดีศาลปกครองเชียงใหม่

วิทยากรบรรยายว่า มีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่น่าสนใจเกี่ยวกับการรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่ อบต. แห่งหนึ่ง ได้มีบันทึกข้อความไปยังผู้บังคับบัญชาว่า การสั่งการของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการไม่ชอบด้วยระเบียบ กฎหมาย หรือหนังสือสั่งการ แต่ผู้บังคับบัญชา ยังคงถือตามเจตนากรณ์เดิม คือ สั่งการให้เจ้าหน้าที่ อบต. ผู้นั้นปฏิบัติตามคำสั่ง ในกรณีนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีความเห็นแย้งเกี่ยวกับการสั่งการที่ไม่ชอบของผู้บังคับบัญชาเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้นั้นต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาต่อไป แม้ว่าคำสั่งนั้นจะไม่ชอบด้วยระเบียบ กฎหมาย หรือหนังสือสั่งการก็ตาม ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ปฏิบัติตามอาจมีความผิดวินัยข้าราชการฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาได้ แต่ทั้งนี้ ให้ถือว่า เจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้มีความเห็นแย้งคำสั่งที่ไม่ชอบของผู้บังคับบัญชาไว้แล้ว ต่อมาถ้าปรากฏว่าเกิดความเสียหายอย่างใดต่อรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นหากำต้องรับผิดชอบซัดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ แต่ในความรับผิดทางอาญา เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะปฏิเสธว่าไม่มีความผิด เนื่องจากถูกบังคับให้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ไม่ชอบของผู้บังคับบัญชาไม่ได้ ด้วยความรับผิดทางอาญาวางแผนหลักว่า “บุคคลจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมาย เพื่อให้ตนพ้นความรับผิดนั้นไม่ได้” อันถือเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาด ห้ามโต้แย้งเป็นประการอื่น ทั้งนี้ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

๒. ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะจ่าย ใบเสร็จรับเงินเล่มที่ ๓๓ โดยวิสัยของเจ้าหน้าที่การเงินจะต้องตรวจสอบและขอใบเสร็จรับเงินเล่มที่ ๑๐ คืนจากนางสาว ก. ก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้ความระมัดระวังในการ

ตรวจสอบดังกล่าว กลับจ่ายใบเสร็จรับเงินเล่มที่ ๓๓ ให้แก่นางสาว ก. จึงถือเป็นการจ่ายใบเสร็จรับเงินให้แก่ เจ้าหน้าที่ไปจัดเก็บเงินโดยไม่เหมาะสม แก่ลักษณะงานที่ปฏิบัติอันเป็นการไม่ชอบตามข้อ ๙ ของระเบียบการเก็บรักษาเงินฯ พ.ศ. ๒๕๒๐

นอกจากนี้เมื่อนางสาว ก. ได้รับเงินจากการดำเนินโครงการศึกษาต่อเนื่อง ไม่ว่าจะโดยวิธี ชำระด้วยเงินสดหรือวิธีการโอนเงินเข้าบัญชีและส่งทางไปรษณีย์ธนาณัติ ชื่นนางสาว ก. จะเป็น ผู้ไปเบิกเงิน หรือรับเงินจากธนาคารหรือสำนักงานไปรษณีย์ จำนวนจะนำเงินสดพร้อมสำเนาใบเสร็จรับเงินและเอกสารอื่น ที่จัดเก็บในวันนั้นทั้งหมด ส่งต่อเจ้าหน้าที่การเงินของคณะฯ ภายในวันที่ได้รับเงินนั้น ผู้พ้องคิดซึ่งได้รับเงินและ สำเนาใบเสร็จรับเงินดังกล่าวแล้ว จะต้องจัดให้มีการตรวจสอบจำนวนเงินที่มีการจัดเก็บ และนำส่งหลักฐาน และรายการที่บันทึกไว้ในบัญชีเงินสดหรือบัญชีเงินฝากธนาคารว่าถูกต้องหรือไม่ หากถูกต้องผู้พ้องคิดจะต้อง แสดงยอดรวมเงินรับทั้งสิ้น ตามใบเสร็จรับเงินทุกฉบับที่ได้รับในวันนั้นไว้ในสำเนาใบเสร็จรับเงินฉบับสุดท้าย และลงลายมือชื่อกำกับด้วย การที่ผู้พ้องคิดไม่มีหลักฐานในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว กรณีจึงเป็นการไม่ ตรวจสอบจำนวนเงินที่เจ้าหน้าที่จัดเก็บ และนำส่งหลักฐานรายการที่บันทึกไว้ในบัญชีเงินสดหรือบัญชีเงินฝาก ธนาคารว่าถูกต้องหรือไม่ตามข้อ ๒๐ ของระเบียบการเก็บรักษาเงินฯ พ.ศ. ๒๕๒๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑

หากผู้พ้องคิดได้ทำการตรวจสอบในขั้นตอนการควบคุมใบเสร็จรับเงินอย่างเคร่งครัดในช่วงที่มี การเบิกและการส่งคืนใบเสร็จรับเงินเล่มที่ ๓๓ ก็จะสามารถตรวจสอบได้ว่าการเบิกจ่ายใบเสร็จรับเงินและการ รับเงินไม่เป็นไปตามระเบียบ แต่ผู้พ้องคิดกลับละเลยไม่ได้ตรวจสอบตามจำนวนหน้าที่ และตามระเบียบที่ กำหนดไว้ จนทำให้นางสาว ก. กระทำการทุจริตสำเร็จ ประกอบกับเมื่อพิจารณา จำกัดหน้าที่ของผู้พ้อง คิดที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเงินและบัญชีซึ่งต้องใช้ความระมัดระวัง และเนื่องจากจะต้อง เกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมากในทุก ๆ วัน จึงต้องใช้ความระมัดระวังมากเป็นพิเศษ ดังนั้น การที่ผู้พ้องคิดปล่อย ประ麾ะเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบเป็นช่องทางให้นางสาว ก. กระทำการทุจริตสำเร็จนำเงินของทาง ราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ถือได้ว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเลือยอย่างร้ายแรง และเป็นเหตุให้ ผู้ถูกฟ้องคิดที่ ๑ ได้รับความเสียหายอันเป็นการกระทำลามเอิดผู้พ้องคิด จึงต้องรับผิดต่อผู้ถูกฟ้องคิดที่ ๑ ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๘

อีกทั้งในการดำเนินโครงการศึกษาต่อเนื่องของคณะฯ ผู้ถูกฟ้องคิดที่ ๑ ได้มีการกำหนด ขั้นตอนและวิธีปฏิบัติควบคุมตรวจสอบ โดยเฉพาะด้านการเงินให้เจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติไว้อย่างชัดเจนแล้ว ส่วนการกำหนดให้สามารถรับชำระค่าลงทะเบียนได้หลายช่องทาง ก็เพื่อให้ความสะดวกแก่ผู้อบรมเท่านั้น และความเสียหายที่เกิดขึ้น ๓๓ ก็เนื่องจากผู้พ้องคิดไม่ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจสอบการรับจ่าย ใบเสร็จรับเงิน รวมทั้งการรับเงินที่มีการนำส่งตามใบเสร็จรับเงิน และการนำส่งหลักฐานและรายการที่บันทึกไว้ ในบัญชีเงินสดหรือบัญชีเงินฝากธนาคาร และแสดงยอดรวมเงินตามใบเสร็จรับเงินทุกฉบับ พฤติกรรมจึงฟัง ไม่ได้ว่าการกระทำลามเอิดของผู้พ้องคิดเกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐ จึงไม่อาจหัก ส่วนแห่งความรับผิดของหน่วยงานออกได้ ดังนั้น คำสั่งให้ผู้พ้องคิดรับผิดชอบให้ค่าสินไหมทดแทนในอัตรา ร้อยละ ๕๐ ของค่าเสียหายตามความเห็นของกระทรวงการคลัง จึงเป็นการใช้สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหม ทดแทนโดยคำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำ และความเป็นธรรมในแต่ละกรณีตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

๓. ตามที่หัวหน้างานการเงิน และบัญชีได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิด ทางละเมิดก็มิได้ระบุว่าผู้พ้องคิดได้อันมัติให้หักล้างเงินยึดในเอกสารได้ และนาย ส. นำส่งใบสำคัญเพื่อขอ อนุมัติหักล้างเงินยึดตามสัญญาการยึดเงิน มีทั้งข้อความที่ปรากฏอยู่และข้อความที่ถูกลบด้วยน้ำยาลบคำพิດก็

ไม่ปรากฏข้อความใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีได้อันมัติให้หักล้างเงินยืม และต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือทวงถามให้ นาย ส. ส่งใช้เงินยืมก็ไม่ปรากฏว่านาย ส. ได้มีหนังสือชี้แจงเกี่ยวกับเงินยืมว่าได้ดำเนินการหักใช้เงินยืมไปแล้ว

หลังจากผู้ฟ้องคดีพบว่าลายมือชื่อวิทยากรเป็นลายมือชื่อปлом ผู้ฟ้องคดีต้องรู้ว่าไม่มีการดำเนินการฝึกสอนนวยไทยตามที่อนุมัติให้นาย ส. ยื้มเงินใช้ในราชการ ผู้ฟ้องคดีต้องเร่งรัดติดตามให้มีการดำเนินการตามโครงการหรือติดตามให้ส่งคืนเงินโดยเร็ว รวมทั้งควรต้องดำเนินการทางวินัยและอาญา กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมิใช่เพียงมีหนังสือเร่งรัดติดตาม การที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ควบคุมดูแล การปฏิบัติงานของ นาย ส. ผู้บังคับบัญชา ไม่เร่งรัดตามให้มีการดำเนินการตามโครงการหรือติดตามให้ส่งคืนเงินยืมโดยเร็ว แม้จะเป็นการละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร แต่เมื่อนาย ส. รับว่าไม่ได้จ่ายเงินค่าตอบแทนวิทยากร ในสำคัญคู่จ่ายเงินไม่อาจนำมาเป็นหลักฐานเพื่อหักล้างเงินยืม และผู้ฟ้องคดียังไม่ได้อันมัติให้หักล้างเงินยืม จึงพึงได้ว่าจ่ายไม่มีการหักล้างเงินยืมที่นาย ส. ยื้มเงินราชการไปตามสัญญาการยืมเงินน่วงงานของรัฐยังสามารถเรียกเงินคืนจากนาย ส. ผู้ยืมได้ตามสัญญาการยืมเงิน การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงยังไม่ทำให้กระท่องการท่องเที่ยวและกีฬาได้รับความเสียหาย เพราะยังสามารถเรียกเงินคืนจากนาย ส. ได้ตามสัญญาการยืมเงิน การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจจอกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบใช้ค่าสินใหม่ทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ ๖. เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๕.๐๐ น. อภิปรายคดีแพ่ง คดีอาญา คดีปกครองและวินัย ข้าราชการ วิทยากร กลุ่มงานกฎหมาย ระเบียบและเรื่องร้องทุกข์ สำนักงานห้องคุ้นจังหวัดอุบลราชธานี

ส่วนที่ ๗. เวลา ๑๕.๐๐ น. รับประทานอาหารเย็น

ส่วนที่ ๘. เวลา ๑๙.๐๐ – ๒๐.๐๐ น. กิจกรรมแบ่งกลุ่มสัมมนาโจทย์เกี่ยวกับการพิจารณาความรับผิดทางละเมิด โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมอยู่กลุ่มที่ ๑ ได้รับคำถามแบบทดสอบ คือ จากบทบัญญัติความรับผิดเพื่อประเมินว่า “ผู้ใดจะใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายลึกลับ ชีวิตก็ได้ แก่ร่างกายก็ได้ อนามัยก็ได้ เสรีภาพก็ได้ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินใหม่ทดแทนเพื่อการนั้น” ขอให้อธิบายองค์ประกอบอันเป็นสาระสำคัญของความรับผิดเพื่อประเมินมาพร้อมๆ

การกระทำที่ถือเป็น “ละเมิด” มีหลักเกณฑ์ ๓ ประการ

๑. กระทำโดยใจใจหรือประมาทเลินเล่อ

๒. กระทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย

๓. บุคคลอื่นได้รับความเสียหายและความเสียหายจะต้องเป็นผลโดยตรงจากการกระทำนั้นด้วย

การกระทำที่จะเป็นละเมิดจะต้องครบองค์ประกอบทั้งสามข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่งย่อมไม่เป็นการกระทำละเมิด เมื่อไม่ละเมิดย่อมไม่จำต้องชดใช้ค่าเสียหาย

- การกระทำโดยใจ คือ การกระทำโดยรู้สำเนกถึงการกระทำของตนว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดก็ตาม อย่างไรก็ได้การกระทำโดยใจไม่ได้หมายเลยไปถึงกับว่าจะต้องเจาะจงให้เกิดผลเสียอย่างโดยย่างหนึ่งขึ้นโดยเฉพาะ

นอกจาก...

นอกจากนี้ยังมีคำนิยามคำว่าประมาทเลินเลือตามมาตรา ๕๕ วรรคสี่ แห่งประมวลกฎหมายอาญาที่จะต้องพิจารณาต่อไปด้วย

- กระทำโดยความประมาทเลินเลือ หมายถึง การกระทำความผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีความวิสัยและพฤติกรรมและผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวัง เช่นว่านั้นได้แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

โดยจะต้องเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดในหน้าที่ราชการ แล้วทำให้หน่วยงานของรัฐเกิดความเสียหายเท่านั้น จึงจะใช้หลักเกณฑ์ วิธีการในความรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งจะต้องมีพฤติกรรมจะใจหรือประมาทเลินเลืออย่างร้ายแรง (มาตรา ๔) ซึ่งตามกฎหมายมิได้นิยามคำว่า กระทำโดยความประมาทเลินเลืออย่างร้ายแรงไว้การที่จะพิจารณาว่ากรณีใดเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเลืออย่างร้ายแรงของเจ้าหน้าที่หรือไม่ นั้น เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบหรือศาล ซึ่งความประมาทเลินเลื่อนั้นเป็นการกระทำที่มิใช่โดยเจตนาประسنศ์ต่อผลหรือยอมเลิงเห็นผล แต่เป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะ เช่นนั้นจำต้องมีความวิสัยและพฤติกรรมโดยวิสัย หมายถึง สภาพเกี่ยวกับตัวผู้กระทำ เช่น การเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่หรือชั้นผู้น้อย เป็นเจ้าหน้าที่ธรรมดា เป็นผู้ประกอบวิชาชีพหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใดด้านหนึ่ง และหมายรวมถึง ระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้นั้นด้วย เป็น

ส่วนที่ ๕. เวลา ๒๐.๐๐ น. จบการบรรยาย รายละเอียดตามเอกสารแบบท้าย ๓

๒. วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

ส่วนที่ ๑. เวลา ๐๙.๐๐ – ๑๒.๐๐ น. บรรยายหัวข้อ “หลักกฎหมายและแนวทางเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่” วิทยากร นายเลอสรร เทพช่วย ข้าราชการบำนาญ (อดีต ผู้อำนวยการสำนักงานกฎหมายและระเบียบทองถิน กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิน)

วิทยากรบรรยายว่า ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่มีหลักสำคัญ ดังนี้

- ความรับผิดต่อบุคคลภายนอก เริ่มด้วยการพิสูจน์ว่าเป็นละเมิดหรือไม่โดยอาศัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ ก่อน

- การกำหนดว่าใครมีความรับผิดจากการเสียหายที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ
- ออาศัยความตาม มาตรา ๕ ของ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๓๙

- ผู้เสียหายจะต้องฟ้องร้องต่อหน่วยงานต้นสังกัด มิใช่ฟ้องต่อเจ้าหน้าที่
- หากเป็นความเสียหายที่ไม่เกี่ยวข้องกับ “การปฏิบัติหน้าที่” ให้ฟ้องเจ้าหน้าที่ ตาม มาตรา ๖
- ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่จึงต้องพิจารณาถึงขอบเขตของ “การปฏิบัติหน้าที่”

เป็นเบื้องต้น

- เจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัตินี้ คือ การคุ้มครองเจ้าหน้าที่ให้มีความมั่นใจในการปฏิบัติงาน

- ทั้งยังคำนึงถึงความสามารถในการชดใช้สินใหม่ทดแทน โดยให้หน่วยงานรัฐรับผิด “แทน”
- หน่วยงานรัฐจะໄล่เบี้ยออกจากเจ้าหน้าที่ได้ หากเป็นการทำละเมิดโดย “งใจ” หรือ “ประมาทเลินเลือร้ายแรง” เท่านั้น

๑. เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดเมื่อปฏิบัติหน้าที่ด้วยความบกพร่องไม่ระมัดระวังทำให้เกิดความเสียหาย แม้เป็นความเสียหายเพียงเล็กน้อย เจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดเมื่อปฏิบัติหน้าที่ด้วยความงใจหรือประมาทเลินเลืออย่างร้ายแรง (ประมาทเลินเลืออย่างธรรมดามิต้องรับผิด) จะต้องกระทำในหน้าที่ราชการเท่านั้น

๒. หากความเสียหายเกิดจากการกระทำการของเจ้าหน้าที่ห่วยคน เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดในลักษณะลูกหนี้ร่วม คือ เจ้าหน้าที่ทุกคนต้องร่วมรับผิดชอบใช้เงินเต็มจำนวน จนกว่าทางราชการจะได้รับเงินคืนครบจำนวนความเสียหายไม่ว่าค่าใดจะนำเงินมาคืนให้ทางราชการบางส่วนหรือมากเท่าใดก็ตาม ก็ยังไม่พ้นความรับผิด หากความเสียหายเกิดจากการกระทำการของเจ้าหน้าที่ห่วยคน เจ้าหน้าที่รับผิดเฉพาะในส่วนของตนเองเท่านั้นโดยไม่ต้องรับผิดในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้อื่น ไม่นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ เช่น ก. ข. ทำความสะอาดเสียหายจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท รับผิดคนละ ๑๕,๐๐๐ บาท หาก ข. ไม่ชดใช้ ค่าเสียหาย เช่นนี้ ก. ไม่ต้องรับผิดในส่วนของ ข. จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท

๓. เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวนความเสียหายซึ่งใช้ทุกบาททุกสตางค์ เจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดในความเสียหายเต็มจำนวนก็ได้ โดยให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำ และความเป็นธรรม และหากหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงานมีส่วนบุคคลร่วมกัน ก็ให้หักส่วนความรับผิดของหน่วยงานออกด้วย

๔. หากเจ้าหน้าที่ไม่ชำระหนี้ให้แก่ทางราชการ ต้องถูกฟ้องเป็นบุคคลล้มละลาย หากเจ้าหน้าที่ไม่มีเงินมาชำระหนี้แก่ทางราชการ ห้ามมิให้ฟ้องเจ้าหน้าที่ล้มละลาย ยกเว้นจะเข้าเงื่อนไขเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามระเบียบสำนักนายกราช ข้อ ๒๗

๕. หน่วยงานทวงถามแล้วไม่ชำระเงินจะต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม ความรับผิดตกแก่ทายาท (รับผิดไม่เกินกองมรดก) หรือสอบสวนความรับผิดแล้วออกคำสั่งทางปกครอง แล้วยึดอายัดทรัพย์สินกรณีคำสั่งทางปกครองเป็นที่สุดแล้ว เจ้าหน้าที่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง หรือไปฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งให้ชัดใช้ได้ ความรับผิดตกแก่ทายาท (รับผิดไม่เกินกองมรดก)

ส่วนที่ ๒. เวลา ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน

ส่วนที่ ๓. เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๕.๐๐ น. บรรยายหัวข้อ “หลักกฎหมายและแนวทางเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่” วิทยากร นายเลอสรร เทพช่วย ข้าราชการบำนาญ (อดีต ผู้อำนวยการสำนักงานกฎหมายและระเบียบท่องถิน กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิน)

วิทยากรบรรยายว่า ความรับผิดของเจ้าหน้าที่จากการทำละเมิดต่อหน่วยงานรัฐ มีข้อสำคัญดังนี้

- ถ้าการกระทำการของเจ้าหน้าที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ ก็ต้องบังคับตามบทบัญญัติกฎหมายแพ่งและพาณิชย์อันเป็นหลักทั่วไปของการกระทำการ ซึ่งหมายความว่า การฟ้องร้องในกรณีนี้ต้องฟ้องศาลยุติธรรม กรณีจึงเท่ากับว่าหน่วยงานของรัฐมีสถานะเหมือนเป็นบุคคลที่ได้รับความเสียหายนั้นเอง

- หากเป็นการกระทำการของเจ้าหน้าที่ที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ การจะเรียกให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบใช้ค่าสินใหม่ทดแทนความเสียหาย ก็ต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของลักษณะการกระทำการที่เป็นละเมิดนั้น เช่นเดียวกันกับกรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำการของเจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดต่อหน่วยงานของรัฐเมื่อได้กระทำการโดย “ใจใจ และประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” เท่านั้น หากมิใช่เจ้าหน้าที่ก็ไม่ต้องรับผิด

- การกระทำการของเจ้าหน้าที่ หรือเป็นการละเมิดที่มิใช่การปฏิบัติตามหน้าที่ต่อหน่วยงานนักสังกัด เช่น ในเวลาราชการเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินขับรถยนต์ยนต์ไปส่งเอกสารราชการให้อีกหน่วยงานหนึ่ง แต่ขับไปชนเสาไฟฟ้าของกรุงเทพมหานครได้รับความเสียหาย เช่นนี้ เป็นการละเมิดในการปฏิบัติตามหน้าที่และเป็นการละเมิดต่อกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นหน่วยงานอื่นที่ไม่ได้อยู่ในสังกัด

ความรับผิดของผู้ทำละเมิดห่วยคน การเรียกให้ใช้ค่าสินใหม่ทดแทน

- ในกรณีที่การกระทำการของเจ้าหน้าที่ห่วยคน มิให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ และเจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องรับผิดใช้ค่าสินใหม่ทดแทนเฉพาะส่วนของตนเท่านั้น

- สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จะมีได้เพียงได้ให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ถ้าหน่วยงานหรือระบบราชการมีส่วนผิดหรือบกพร่องอยู่ด้วยก็ต้องหักส่วนแห่งความรับผิดนั้นออก

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจ เรื่อง ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

๑. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘๗/๒๕๕๘ ตั้งวันที่ ๒๙๖๗/๒๕๕๘ สำหรับเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดไว้ ไม่มีเจตนารับดูแลผู้เยาว์ เมื่อผู้เยาว์หลบหนีไปทำละเมิดเจ้าหน้าที่ตามที่ได้ระบุไว้ ไม่ได้รับผิด เพราะไม่อยู่ในบังคับ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ สำนักงานตั้งใจไม่ต้องรับผิดด้วย

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ได้บัญญัติอายุความกรณีความรับผิดของหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำกำหนดอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๗/๓๐ มาใช้บังคับ

๒. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๖๘๖/๒๕๕๗ หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดต่อโจทก์ทั้งสองในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ดิน ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ความรับผิดของจำเลยเช่นว่านี้ มีใช้รับผิดในฐานะผู้กระทำละเมิดหรือผู้ร่วมรับผิดกับผู้กระทำละเมิด จึงไม่อาจนำกำหนดอายุความตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง มาใช้บังคับได้ และพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ได้บัญญัติอายุความกรณีความรับผิดของหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำกำหนดอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายมาตรา ๑๙๗/๓๐ มาใช้บังคับแก่คดีนี้

๓. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๓๓๕/๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ของตนได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการบังคับคดีตามอำนาจหน้าที่โดยปราศจากความระมัดระวังทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ หน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่บังคับคดีนี้ จึงต้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่

๔. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๑๕๐/๒๕๕๖ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเป็นรัฐวิสาหกิจ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐ เมื่อเจ้าหน้าที่ของตนกระทำการในการปฏิบัติหน้าที่จนก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลภายนอก การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่

๕. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๗๒๓/๒๕๕๖ ยินยอมให้พนักงานขับรถใช้รถยกของหน่วยงานราชการได้แม้เป็นเวลางpositorial กรณี เมื่อเกิดเหตุละเมิดขึ้นในคดีนี้ จึงถือได้ว่าเป็นผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่กระทรวงจำเลยได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งกระทรวงจำเลยต้องรับผิด

๖. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๙๑/๒๕๕๗ พนักงานสอบสวนของกองหมายจับโดยไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริงให้แน่ชัดว่า บุคคลที่ข้ออกหมายจับเป็นบุคคลคนเดียวกับคนร้ายหรือไม่ เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้มีการออกหมายจับผิดตัว ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายต้องถูกจับกุมด้วยไปดำเนินคดีต่างท้องที่ เป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ หน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของพนักงานสอบสวนนั้น จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการปฏิบัติหน้าที่บกพร่องดังกล่าว

ส่วนที่ ๔. เวลา ๑๕.๐๐ – ๑๗.๐๐ น. อภิปรายคดีแพ่ง คดีอาญา คดีปกครองและวินัย ข้าราชการ วิทยากร กลุ่มงานกฎหมาย ระเบียบและเรื่องร้องทุกข์ สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดอุบลราชธานี

ส่วนที่ ๕. เวลา ๑๗.๐๐ น. ห้องถินจังหวัดอุบลราชธานีกล่าวปิดงาน จบการบรรยาย รายละเอียดตามเอกสารแนบท้าย ๔

ข้อระเบียบ กฎหมาย

๑. พระราชบัญญัติสภานิติบัญญัติและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๙
๒. พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙
๓. ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๔, ข้อ ๒๒ และข้อ ๒๓ (๑)

ข้อโปรดพิจารณา

เห็นควรพิจารณารายงานผลให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสะไม่ทราบ และเก็บเป็นหลักฐานตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อย ทั้งนี้ เพื่อใช้เป็นแนวทางการบริหารราชการในองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อที่จะได้ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบ โปรดสั่งการตามเสนอ

(นายกิตติพศ ญาติทอง)

นิติกรปฏิบัติการ

(นายชัยวัฒน์ สวัสดิ์ศรี)

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล รักษาราชการแทน

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

ความเห็น

(ลงชื่อ)

(นางรัชนก ทาบุดดา)

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

รักษาราชการแทน หัวหน้าสำนักปลัด

ความเห็น

(ลงชื่อ)

(นายชัยวัฒน์ สวัสดิ์ศรี)

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล รักษาราชการแทน

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

คำสั่งของนายก อบต.

(ลงชื่อ)

(นายประสิทธิ์ โภบุตร)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสะไม่

ภาพประกอบการเข้ารับการอบรม “โครงการฝึกอบรมการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับผู้บริหาร สมาชิกสภาท้องถิ่น ข้าราชการ พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดอุบลราชธานี ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕” รุ่นที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๒๕ – ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ โรงแรมบ้านสวนคุณตา เนวัตต้าแกรนด์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

๑. วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๕ เวลา ๐๙.๐๐ – ๒๐.๐๐ น.

ภาพประกอบการเข้ารับการอบรม “โครงการฝึกอบรมการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับผู้บริหาร สมาชิกสภาท้องถิ่น ข้าราชการ พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดอุบลราชธานี ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕” รุ่นที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๒๕ – ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ โรงแรมบ้านสวนคุณตา เนเวด้าแกรนด์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

๑. วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๕ เวลา ๐๙.๐๐ – ๒๐.๐๐ น.

ภาพประกอบการเข้ารับการอบรม “โครงการฝึกอบรมการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับผู้บริหาร สมาชิกสภาท้องถิ่น ข้าราชการ พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดอุบลราชธานี ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕” รุ่นที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๒๕ – ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ โรงแรมบ้านสวนคุณตา เนว่าด้วยแกรนด์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

๒. วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ เวลา ๐๙.๐๐ – ๑๗.๐๐ น.

